

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 17247/16
Дана: 01.03.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мирјане Вулић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж 7018/2014 од 03.11.2016.године, донете по уставној жалби А.А., из ..., ..., изјављеној против пресуде Управног суда-Одељење у Крагујевцу У 4653/12 од 10.07.2014.године, донете по тужби тужиоца А.А., из ..., ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 116-00-8/2012-01 од 27.02.2012. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 01.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 116-00-8/2012-01 од 27.02.2012. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда-Одељење у Крагујевцу I-20 У 4653/12 од 10.07.2014. године, одбијена је тужба тужиоца А.А., из ..., ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, поднета ради поништаја решења број: ... од 27.02.2012. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба А.А., државног службеника Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, изјављена против решења Дисциплинске комисије Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, број ... од 12.12.2011. године. Наведеним решењем тужилац је, као државни службеник у Министарству пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, распоређен на радно место пољопривредни инспектор за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу, на подручју Расинског управног округа са седиштем у Крушевцу, у звању саветник, у Одељењу пољопривредне инспекције за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу, Сектор пољопривредне инспекције, оглашен кривим због извршења теже повреде дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. и 2., те му је на основу члана 110. став 2. тачка 5. Закона о државним службеницима изречена дисциплинска казна престанка радног односа.

Против наведене пресуде Управног суда, Одељење у Крагујевцу, тужилац А.А. је изјавио уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео Одлуку Уж 7018/2014 од 03.11.2016.године, којом је у тачки 1. изреке, усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је

пресудом Управног суда-Одељење у Крагујевцу У 4653/12 од 10.07.2014.године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује; тачком 2. изреке, поништио је пресуду Управног суда -Одељење у Крагујевцу У 4653/12 од 10.07.2014.године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број: ... од 27.02.2012. године.

Уставни суд је, као разлоге за одлуку, констатујући да је у уставној жалби тужилац истакао да је пресудом Управног суда стављен у битно различит положај у односу на његовог колегу, чија је истоврсна тужба уважен и оспорено решење поништено, те да оспореном пресудом није правилно оцењена законитост оспореног решења, с обзиром да чињенични опис повреде дужности из радног односа за коју је оглашен одговорним не одговара чињеничном опису повреде из закључка о покретању дисциплинског поступка, а исти није био измењен нити допуњен до окончања тог поступка, чиме су повређене одредбе Закона о државним службеницима, као и да је у пресуди изостала оцена свих доказа изведених у управном поступку, те да је произвољно примењено материјално право. Уставни суд сматра, с обзиром да је пресудом Управни суд У 4667/12 од 27.02.2014. године уважио тужбу тужиоца, код битно сличног чињеничног стања и идентичног правног стања, а из ралога што чињенични опис повреде дужности из радног односа, која му је закључком стављена на терет, се разликује од одног из првостепеног решења, при чему закључак није измењен нити допуњен до окончања дисциплинског поступка, да тужени у оспореној пресуди није навео посебне разлоге због којих је нашао да је правилна оцена другостепеног органа да је првостепено решење донето без повреда правила поступка. Ово стога, што је Управни суд пропустио да у оспореној пресуди испита да ли је тиме што је из чињеничног описа тежих повреда дужности из радног односа изостављена једна, а унета две нове радње извршења, "прекорачењем оптужбе" нарушен идентитет између решења о утврђивању дисциплинске одговорности и закључка о покретању дисциплинског поступка, на штету подносиоца уставне жалбе. Стога је оспорена пресуда заснована на произвољној примени меродавног процесног права, због чега је Уставни суд, на основу члана 89. став 1. Закона о Уставном суду, усвојио уставну жалбу и утврдио да је подносиоцу уставне жалбе оспореном пресудом повређено право на правично суђење, па је одлучио као у првом делу тачки 1. изреке.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду (" Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом Одлуком Уж 7018/2014 од 03.11.2016.године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 116-00-8/2012-01 од 27.02.2012. године.

Поступајући у извршењу наведене Одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број: ... од 27.02.2012. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби поднетој Управном суду, тужилац је оспорио законитост решења туженог због неправилне примене закона, повреда правилима поступка и због непотпуно или нетачно утврђеног чињеничног стања, из кога је изведен неправилан закључак у погледу одлучних чињеница. Истиче да нити у првостепену, нити у оспореном решењу, нема јасно наведене теже повреде радне дужности из члана 109. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима – неизвршавање или несавесно, неблаговремено, или немарно извршење послова или налога претпостављеног, и тачка 2. – незаконит рад или пропуштање радњи за које је државни службеник овлашћен. Даље истиче да после 10.06.2010. године није имао налог да врши контролу произвођача ракије ближе наведених у оспореном решењу, нити да је имао сазнања да ови произвођачи нису прибавили решење о испуњености услова за производњу ракије, односно нису били уписани у регистар произвођача ракије. Наводи и то да у образложењу побијаног решења није објашњено зашто се ово наводно непоступање ставља на терет тужиоцу, када на Расинском округу постоје три инспектора, указујући да нема повреде радне дужности из напред цитираних одредби закона, јер није утврђено његово директно и конкретно противзаконито поступање у конкретном случају, односно да нема објашења зашто је за ове наводне повреде одговоран само тужилац, а не евентуално и остала два инспектора. Такође, сматра да у образложењу побијаног решења нема јасног образложења у погледу разлога за изрицање најстроже дисциплинске казне – престанак радног односа, нити има наведених разлога у степену објективне одговорности, субјективног односа и настале штете, те да нису цењене објективне околности ни у погледу организационих услова рада, а посебно се не наводе прецизно отежавајуће и олакшавајуће околности везане за предметни случај. Ово је, према мишљењу тужиоца, посебно значајно, јер је законска одредба јасна и постоји градација могуће дисциплинске казне. Посебно указује да је за свој рад у 2009. години оцењен оценом 4,03 “истиче се”, као и за све време до тада, а да је за свој рад у 2010. години оцењен оценом 2,33 “задовољава”. Такође, указује да је током поступка указано и на повреду члана 198. став 1. Закона о општем управном поступку, а у вези закључка о покретању дисциплинског поступка и решења о удаљењу са рада број ... од 09.03.2011. године, јер у претходном управном поступку није решен предмет у целини, већ је у овом поступку решено само по закључку о покретању дисциплинског поступка број ... од 11.05.2011. године. Даље наводи да су првостепени и другостепени орган у овом правном поступку вишемесечно прекорачили рок за доношење решења, а без икакве одговорности или објашења за то, као и да образложења наведена у решењима не садрже наводе у вези са датим исказом овде тужиоца, а посебно нема навода испитаних сведока, којима је током поступка приговорано и указивано на непоступање у складу са Уредбом о канцеларијском пословању и евидентирању одређене документације која је примљена у министарству, без да је на законит начин заведена и евидентирана у одговарајућем предмету. Сматра да ова писана документација чини садржину списа дисциплинског предмета, те да је исту требало оценити у првостепену и другостепену поступку, а што није учињено. За овим, истиче да је неспорно да је током првостепеног поступка утврђено да је предметних 8-6 решења било

написано од стране тужиоца, а да је разлог њиховог недостављања налог његовог руководиоца Светлане Нол, што је иста и потврдила, а из разлога замене образаца АА2 са обрасцима АА. Дакле, према мишљењу тужиоца, он је ове предмете решио, те не може бити одговоран за поступање по налогу свог непосредног руководиоца, коме је требало да достави ова решења на потпис. Посебно указује да није учествовао у претходном поступку утврђивања чињеница везаних за дисциплински поступак, а што је тужилац током усмене јавне расправе 13.07.2011. године детаљно објаснио, те му није пружена могућност да од почетка учествује у поступку. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије, као неоснована.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 12.12.2011. године, нашао да је дисциплински поступак спроведен у складу са одредбама Закона о државним службеницима и да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено, да се при избору и одмеравању дисциплинске казне, сагласно члану 115. Закона о државним службеницима, водило рачуна о степену одговорности тужиоца, субјективним и објективним околностима, под којима је повреда радне дужности извршена, па је првостепено решење правилнио и на закону засновано, а жалба тужиоца неоснована, због чега је на основу члана 230. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Из списка предмета ове управне ствари произилази да је, у поступку који је претходио доношењу оспорног решења, утврђено да је тужилац као државни службеник у Министарству пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде, био распоређен на радно место пољопривредни инспектор за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу, на подручју Расинског управног округа, са седиштем у Крушевцу, у звању саветник, у Одељењу пољопривредне инспекције за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу, Сектор пољопривредне производње, да је након спроведеног дисциплинског поступка, првостепеним решењем, оглашен кривим због тога што је - дана 26.08.2010. године упутио свом претпостављеном "спецификацију издатих решења за производњу ракије и других алкохолних пића у периоду јуни 2009. - август 2010. године у Расинском округу", а да у моменту слања тог извештаја за наведених осам произвођача ракије нису била издата решења о испуњености услова, као и да решења о испуњености услова за наведене произвођаче ракије нису била прослеђена ни до дана контроле претпостављеног која је обављена дана 09.11.2010. године; - и због тога што је пропустио да сагласно својим законским овлашћењима, у периоду од дана ступања на снагу Закона о ракији и другим алкохолним пићима ("Службени гласник РС", бр.41/09), односно 10.06.2010. године, до 23.11.2010. године, забрани производњу и промет ракије произвођачима: СТПР "Б.Б." - ..., "В.В.", Г.Г. и ПУРП "Д.Д." - ..., будући да они у наведеном периоду нису били уписани у Регистар произвођача ракије, односно нису поседовали решење о испуњености услова, како је прописано чланом 9. Закона о ракији и другим алкохолним пићима; - и због тога што је нетачно и неистинито приказивао податке о извештајима о раду за март и мај 2010. године, чиме је извршио тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1. и 2. Закона о државним службеницима.

Даље, према стању у списима, дисциплински поступак за учињене теже повреде дужности из радног односа, покренут је закључком о покретању дисциплинског поступка број ... од 11.05.2011. године, због основане сумње да је тужилац извршио повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 1., 2. и 3. Закона о државним службеницима, тако што је дана 26.08.2010. године свом непосредно претпостављеном, начелнику Одељења пољопривредне инспекције за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу у генералном инспекторату пољопривреде, шумарства и

воспривреде, доставио за шест произвођача ракије неистините и нетачне податке о испуњености услова у погледу објеката, просторија, одговарајуће опреме, уређаја и стручног кадра, који су основ за упис произвођача ракије у Регистар произвођача ракије и других алкохолних пића у складу са чланом 9. Закона о ракији и другим алкохолним пићима (“Службени гласник РС” број 41/09) и због тога што је у месецу априлу и јуну 2010 године свом непосредно претпствалењом, начелнику Одељења пољопривредне инспекције за вино, ракију, алкохолна и безалкохолна пића и органску производњу у Генералном инспекторату пољопривреде, шумарства и водопривреде, нетачно и неистинито приказао податке у извештајима о раду за месец март и мај 2010. године.

По оцени Управног суда, из напред наведеног произлази да не постоји идентитет повреда дужности из радног односа које су тужиоцу закључком о покретању поступка број ... од 11.05.2011. године стављене на терет и повреда за које је оглашен одговорним првостепеним решењем, а како чињенични опис и правна квалификација повреде службене дужности, која је закључком од 11.05.2011.године стављена на терет тужиоцу, нису измењени нити допуњени до окончања дисциплинског поступка од стране надлежног органа, то је првостепени орган погрешно применио закон на његову штету, и то одредбе члана 107. до 115. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...99/14). Тужени као другостепени орган решавајући по жалби тужиоца, није санкционисао нити отклонио повреду правила поступка учињену од стране првостепеног органа, чиме је учинио и повреду одредбе члана 232. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је нашао да је закон повређен на штету тужиоца, па је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.03.2017.године, I-1 У 17247/16

Записничар
Биљана Стојановић, с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ